

Arrest

nr. 125 588 van 13 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 februari 2014 houdende de inreisverboden, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 25 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 februari 2014 wordt aan elk van de verzoekende partijen een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit zijn de vijf bestreden beslissingen, die luiden als volgt :

"INREISVERBOD

Aan de heer (Mevrouw), die verklaart te heten :

(..)

(Beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als (..))

Wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 04.06.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten :

°In uitvoering van artikel 74/11, §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat :

°2° Niet aan de terugkeer verplichting werd voldaan : betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.05.2013, hem (haar) betekend op 04.06.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij (zij) een aanvraag 9bis ingediend op 20.06.2013."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In drie middelen werpen de verzoekende partijen de schending op van de artikelen 7, 9bis en 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 *juncto* 13 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en van het fair-play beginsel.

Verzoekende partijen betogen als volgt :

« EERSTE MIDDEL: SCHENDING ART. 7 VREEMDELINGENWET

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT.

SCHENDING ART. 9 TER VW

SCHENDING ART. 9 BIS VW

SCHENDING ART 3 EVRM

De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt het inreisverbod als volgt gemotiveerd: "

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 § 1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3jaar omdat:

0 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.05.2013, haar betekend op 04.06.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9 bis ingediend op 20.06.2013.

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn aangezien zij geenszins ingaat op de situatie van de Roma in hun geboorteland, waarbij zij ten zeerste worden gediscrimineerd en zelfs buitengepest met allerlei maatregelen die het hen onmogelijk maken om nog op een menswaardige manier daar te overleven.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, *De motiveringsplicht van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", nootonder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het is duidelijk dat het betekenen van inreisverbod, zonder rekening te houden met het feit dat tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, beroep werd aangetekend, en het betekenen van het inreisverbod, zonder dat rekening wordt gehouden met de situatie in het geboorteland van verzoekers, strijdt met de beginselen van behoorlijk bestuur temeer er een medische problematiek aan de orde is (art. 9 TER VW) in hoofde van verzoeker en tevens verzoekers met hun gezin sedert geruime tijd in België verblijven en aanspraak kunnen maken op regularisatie van hun verblijf (inzake toepassing art. 9 BIS VW).

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord zonder rekening te houden met de nieuwe

elementen in het dossier en tevens de uitermate verstrek- kende gevolgen die deze beslissing heeft voor verzoekers.

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten zeerste van belang zij voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

er werd door verzoekers een aanvraag art. 9 TER VW ingediend en dit op basis van de slechte medische toestand van de heer (...).

Door verwerende partij werd het engagement aangegaan om geen bevel te betekenen als iemand in een zeer slechte medische toestand verkeert waar- voor er een procedure art. 9 TER VW nog bezig is. Hetzelfde uiteraard geldt voor een inreisverbod.

In de rechtspraak van uw zetel werd reeds herhaaldelijk aangenomen dat de beoordeling van een aanvraag art. 9 TER VW, ten zeerste zijn invloed heeft bij het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en logischerwijs ook bij het betekenen van een inreisverbod, waarbij er geen rechtsgeldig bevel of inreisverbod kan betekend worden vooraleer beslissing is tussengekomen over de aanvraag art. 9 TER VW.

In casu werd er weliswaar een negatieve beslissing genomen betreffende de ingediende aanvraag art. 9 TER VW, doch deze beslissing wordt bestreden voor uw zetel aangezien de afwijzing gebeurd is op basis van de verkeerde assumptie dat er geen medisch probleem meer zou zijn.

Het tegendeel wordt bewezen door voorlegging van een recent medisch attest.

Bovendien leggen verzoekers een arrest van uw zetel dd. 29.06.2012 voor waarin de bestreden beslissing op dezelfde wijze gemotiveerd als in casu, werd geannuleerd.

Anderzijds werd er ondertussen een nieuwe aanvraag art. 9 TER VW ingediend op basis van een nieuw medisch attest, procedure die tot op heden nog lopende is.

tegen het destijds medebetekende bevel om het grondgebied te verlaten werd hoger beroep aangetekend, beroep dat op heden hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In afwachting van een definitieve beslissing in de beroepszaken tegen zowel de negatieve beslissing art. 9 TER VW als tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, kan er niet rechtsgeldig een inreisverbod aan verzoekers betekend worden.

Door recente rechtspraak van het Hof van Straatsburg werden de wettelijk ge- regelde procedures RW in België als onvoldoende aangenomen in die zin dat er onvoldoende waarborgen zijn voor de verzoekers om zich verzekerd te zien van een objectieve beoordeling van hun zaak.

er is de zeer erbarmelijke situatie van de Roma in Kosovo waarbij algemeen protest bestaat bij Mensenrechtenorganisaties om Roma nog te verplichten om terug te keren naar Kosovo (zie hoger en verder) of omgekeerd te verbieden nog terug te keren naar België.

Er is in casu manifeste schending van de motiveringsplicht en art. 9 TER VW.

Evenals art. 3 EVRM.

TWEEDE MIDDEL:

SCHENDING ART. 9 TER VW

SCHENDING ART 3 EVRM

SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL

SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL

De bevoegde instanties dienen thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden.

Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Roma in hun geboorteland, die er geenszins op verbeterd is, wel integendeel.

Minstens is het zo dat deze situatie op heden in Kosovo voor de Roma beoordeeld diende te worden voorafgaand aan het betekenen van bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers naar een land wordt teruggestuurd waar volop discriminaties van Roma vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Dat in casu evenwel procedure beroep voor de RW hangende is en dienaangaande nog geen uitspraak is gedaan.

Door zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten (waartegen beroep hangende) en daarna een inreisverbod (waartegen thans hoger beroep) te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuurten zeerste geschaad.

Het schendt ten eerste art. 9 TER VW en art. 3 EVRM dat thans bij de betekening van het inreisverbod geen rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van verzoeker en bovendien de jarenlange aanwezigheid en integratie in de Belgische samenleving zonder enig probleem.

Het schendt de regels der fair play om nog voor er definitieve beslissing is tussengekomen inzake legaal verblijf op basis van humanitaire regularisatie dan wel medische regularisatie en ondanks een lopende beroepsprocedure inzake een betekend bevel om het grondgebied te verlaten, nu snel een inreisverbod te gaan betekenen.

Verzoekers dreigen thans nog voor zij desgevallend een positieve beslissing kunnen bekomen op hun aanvraag op basis van medische regularisatie of nog op basis van hun aanvraag tot humanitaire regularisatie, hetgeen uiteraard niet strookt met het beginselen der fair play.

Minstens dient de beslissing afgewacht te worden betreffende een uitspraak tot legaal verblijf op basis van medische regularisatie procedures die thans hangende is, aangezien verzoekers uiteraard bij een positieve beslissing hieromtrent, onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijven en dus het bevel om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk hun uitwerking dienen te verliezen.

Dat de zorgvuldigheidsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur, de rechten van verdediging vereisen dat er rekening wordt gehouden met de lopende beroepsprocedure betreffende de aanvraag töt medische regularisatie.

Dat verzoekers zich terzake beroepen op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die stelt dat "De vreemdeling die een aanvraag om machtiging töt verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet indient zal dus niet verwijderd kunnen worden indien zijn medische toestand dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM (RVV, 31/07/2008, arrest nr. 14.767, zaak24.093 II).

DERDE MIDDEL

SCHENDING ART 3 iuncto 13 EVRM

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tt op heden in Kosovo er een is van willekeurig geweld tegenover de Roma, waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een inreisverbod op basis van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten waartegen er evenwel hoger beroep is aangetekend geworden, er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het inreisverbod maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERVM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Cfr. Amnesty International :

**

« Amnesty International roept in een nieuw rapport de Europese Unie op om geen romazigeuners gedwongen terug te sturen naar Kosovo. Ook België heeft met Kosovo een overeenkomst omtrent de uitlevering van Roma afgesloten. De roma hebben in Kosovo nauwelijks rechten, zo stelt Amnesty International in een recent rapport. "Roma en andere minderheden komen daar terecht in een situatie

van geweld en extreme discriminatie" verduidelijkt Lore Van Welden van Amnesty International. "Roma hebben in Kosovo heel beperkte toegang tot arbeid, tot educatie, tot gezondheidszorg en tot huisvesting".

Cfr. Human Rights Watch (77 page report that documents the serious human rights problems faced by Roms who left Kosovo for Western Europe but were subsequently sent back.

The report recommends:

"An immediate moratorium on forced returns until conditions improve. Urgent steps to provide assistance to those who have been returned."

Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissing onrechtmatig werd genomen. »

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoekende partijen niet verduidelijken op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissingen geschonden worden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Waar verzoekers wijzen op het feit dat er twee hangende aanvragen/beroepen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zouden zijn alsook op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet evenals een hangend beroep tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 22 mei 2013, stelt de Raad vooreerst vast dat deze aanvragen op grond van artikel 9ter en 9bis van de vreemdelingenwet die verzoekers hadden ingediend afgewezen werden, zodat hij niet kan inzien waarom het bestuur hierover nog had moeten motiveren in de bestreden beslissingen, en dat ook het beroep tegen de afwijzingsbeslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 3 mei 2013 door de Raad verworpen werd bij arrest nr 125 582 van 13 juni 2014 alsook het beroep tegen de afwijzingsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 22 mei 2013 en de bevelen om het grondgebied te verlaten van 22 mei 2013 bij arrest nr 125 587 van 13 juni 2014 zodat het betoog van verzoekers dienaangaande achterhaald is.

De Raad merkt bovendien op dat het enkele indienen van een verzoek om, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd geen wijziging tot gevolg heeft voor de verblijfsrechtelijke situatie van de vreemdeling en dat verzoekers in gebreke blijven de bepaling te duiden waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het loutere indienen van een verzoek om, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden het bestuur zou verbieden om vast te stellen dat een vreemdeling illegaal in het Rijk verblijft en omwille van het feit dat hij geen vrijwillig gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten een inreisverbod aflevert. Het loutere feit aldus dat de Raad beslist heeft om inzake de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 20 september 2012 het beroep gegrond te verklaren en deze beslissing te vernietigen bij arrest nr. 125 581 van 13 juni 2014 maakt enkel dat de verzoekende partijen opnieuw terugvallen op een hangende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, maar dit wijzigt niks aan hun illegale verblijfstoestand en de vaststelling dat zij

weigeren vrijwillig gevolg te geven aan de hen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten zodat hen een inreisverbod wordt afgeleverd.

De Raad wijst er voorts ook op dat ook een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van de thans aangevochten beslissing niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijke beslissing aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Het inhoudelijke betoog van verzoekers waarom zij menen in aanmerking te komen voor regularisatie op grond van artikel 9ter en 9bis van de vreemdelingenwet kan derhalve geen afbreuk doen aan de motieven van de *in casu* bestreden beslissingen.

2.7. In zoverre verzoekers menen dat de bestreden beslissingen geen rekening houden met het feit dat zij Roma zijn en in hun land van herkomst gediscrimineerd en gepest worden, wijst de Raad erop dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen in het verleden aan Duitsland werden overgedragen in kader van de Dublin-reglementering en dat zij nadien opnieuw België zijn binnengekomen zonder evenwel opnieuw asiel aan te vragen ten einde hun eventuele aanspraken op subsidiaire bescherming te laten gelden. Van iemand die echter werkelijk vreest voor zijn leven omwille van wantoestanden in het land van herkomst, kan verwacht worden dat hij zich wendt tot de bevoegde instanties om deze vrees te beoordelen. De vaststelling dat verzoekers dit nagelaten hebben, doet terecht al vragen rijzen bij hun claim dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst als Roma vreezen voor een onmenselijke behandeling. De Raad ziet bovendien niet in waarom de verweerder, bij het treffen van een inreisverbod, een beoordeling inzake subsidiaire bescherming zou moeten maken nu dit niet aan de verweerder toekomt maar wel aan de bevoegde asielinstanties waartoe verzoekers zich niet hebben gewend. Voorts blijkt uit de afgewezen aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat verzoekers hun claim inzake de onmenselijke behandeling bij terugkeer niet geconcretiseerd hebben en zich beperkt hebben tot een loutere bewering. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen. De Raad ziet niet in, nu de verweerder al inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een beoordeling heeft gemaakt over een gevaar bij terugkeer, waarom hij deze beoordeling andermaal zou moeten maken bij het nemen van een inreisverbod.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt voorts dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het komt aan de verzoekende partijen toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico lopen op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst, hetgeen zij evenwel nagelaten hebben te doen. Waar zij thans citeren uit bepaalde niet nader gespecificeerde rapporten (geen datum, geen vindplaats) kan de Raad, bij gebrek aan meer gedetailleerde gegevens, op grond van dergelijk summier citaten niet besluiten dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar het land van herkomst een risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

2.8. Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. *In casu* maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissingen.

2.9. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER